

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marcin Garcia Fernandez

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Krygiółka

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2018 r. w Pile

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K.

przeciwko J. Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. Ł. na rzecz powoda (...) Banku (...) S.A. w K. 159.725,38 zł (sto pięćdziesiąt dziewięć tysięcy siedemset dwadzieścia pięć i 38/100) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 149.629,93 zł od 15 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty;

II. oddala wnioszek o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności;

III. kosztami procesu obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od niego na rzecz powoda 7.433,97 zł;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu 5.990 zł tytułem nieuwiszczonych kosztów sądowych.

SSO Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) SA z siedzibą w K. w pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym złożonym 14 czerwca 2017 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. Ł. na swoją rzecz 159.725,38 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 15 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty od kwoty 149.629,93 zł oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że 17 grudnia 2015 r. zawarł z pozwanym umowę pożyczki. Pozwany nie wywiązał się z warunków w niej określonych, co spowodowało powstanie wymagalnego zadłużenia, które na dzień 14 czerwca 2017 r. wyniosło 159.725,38 zł. Składają się na nie 149.629,93 zł kapitału, 6.767,78 zł odsetek umownych naliczonych do 5 kwietnia 2017 r., 3.327,67 zł odsetek za zwłokę naliczonych do 14 czerwca 2017 r. Roszczenie stało się wymagalne 5 kwietnia 2017 r.

Nakazem zapłaty postępowaniu upominawczym z 26 września 2017 r. w sprawie VI Nc-e 1181856/17 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo całości (k. 9). Od tego nakazu pozwany ustawowym w terminie wniósł sprzeciw. W uzasadnieniu powołał się na to, że nakaz jest bezzasadny, ponieważ kwota jest zawyżona a nadto powód nie zaproponował mu żadnej ugody (k. 12 i 87). W związku z tym nakaz

utracił moc i postanowieniem referendarza z 19 października 2017 r. sprawa została przekazana Sądowi Okręgowemu w Poznaniu według właściwości (k. 16).

W piśmie z 27 grudnia 2017 r. powód wniósł o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności (k. 30).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank (...) SA i pozwany J. Ł. zawarli 4 września 2007 r. umowę o pożyczkę pieniężną nr (...) (nazywaną dalej umową). Na mocy umowy: powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 160.000 zł; pożyczka była oprocentowana według zmiennej rocznej stopy procentowej stanowiącej sumę zmiennej stopy referencyjnej (1,5 % w dniu podpisania umowy) i stałej marży w wysokości 7,30 % (pkt 1 i 3 umowy); pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki w 96 miesięcznych ratach kapitałowo odsetkowych, płatnych do 25 dnia każdego miesiąca, z których 95 miało wynosić 2.332,56 zł a 96 – 2.333,16 zł; pierwsza rata miała być zapłacona do 25 stycznia 2016 r. a ostatnia do 25 grudnia 2023 r. (pkt 9 umowy); zastrzeżono, że niezapłacenie pełnej należności z tytułu raty powoduje, że nie zapłacona kwota kapitału staje się zadłużeniem przeterminowanym, od którego powodowi należą się podwyższone odsetki; wysokość tych ostatnich odsetek jest zmienna i odpowiada każdorazowo czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP i na dzień zawarcia umowy wynosi 10 %; odsetki podwyższone pobierane są także od przeterminowanych odsetek umownych (pkt 14 i 15 umowy). Ponadto w umowie określono warunki, na jakich może nastąpić zmiana oprocentowania umownego (pkt 4 umowy) i od należności przeterminowanych (pkt 15 umowy), a także warunki, sposób i skutki wypowiedzenia umowy przez bank (pkt 26, 27 i 28 umowy).

Kwota pożyczki została pozwanemu wypłacona, zgodnie z umową.

(dowód: umowa pożyczki, k. 32-6 i załącznik do niej, k. 37, polecenie przelewu, k. 47)

Pozwany spłacał wynikające z umowy należności do września 2017 r., po czym zaprzestał płatności. W związku z tym pismem z 29 grudnia 2016 r. powód wezwał go do zapłaty zaległej kwoty 7.060,26 zł w terminie 14 dni roboczych od otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy. Wezwanie doręczono pozwanemu 16 stycznia 2017 r.

(częściowo twierdzenia powoda, k. 38, 74, nie zaprzeczone przez pozwanego a w pozostałym zakresie dowód: wydruk ze strony Poczty Polskiej SA pozwalającej na śledzenie przesyłek, k. 39)

Pozwany nie spłacił zaległego zadłużenia, w związku z czym pismem z 22 lutego 2017 r. powód wypowiedział mu umowę pożyczki z zachowaniem umownego, trzydziestodniowego terminu. W dniu wystawienia pisma przeterminowane zadłużenie pozwanego wynosiło 9.516,98 zł. Pismo zostało doręczone pozwanemu 6 marca 2017 r.

(dowód: pismo powoda z 22.02.2017 r., k. 40, wydruk ze strony Poczty Polskiej SA pozwalającej na śledzenie przesyłek, k. 41)

W chwili zaprzestania spłacania pożyczki zadłużenie pozwanego z tytułu kapitału wynosiło 149.629,93 zł. Do dnia 5 kwietnia 2017 r. należne powodowi odsetki umowne wyniosły 6.767,78 zł. Do dnia 14 czerwca 2017 r. należne powodowi odsetki od zadłużenia przeterminowanego wyniosły 3.327,67 zł.

(dowód: szczegółowe rozliczenie wpłat, k. 74, odsetek kapitałowych, k. 76 i od zadłużenia przeterminowanego, k. 75, jako twierdzenia powoda nie zaprzeczone przez pozwanego)

Pozwany, mimo że miał taki obowiązek, nie odniósł się do podniesionych przez powoda faktów. Stosownie do art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Wyniki rozprawy wskazywały na to, że pozwany musiał mieć wiedzę o faktach dotyczących zawarcia i wykonania umowy, dokonanych na poczet pożyczki wpłatach, wysokości zadłużenia oraz otrzymania wezwań do zapłaty. Mógł więc się o nich wypowiedzieć i zaprzeczyć im, gdyby taka była jego wola. Ponadto znaczna część ze zgłoszonych przez powoda faktów miała potwierdzenie w niebudzących wątpliwości dokumentach prywatnych, co uwiarygodniało twierdzenia, które takiego potwierdzenia nie miały.

Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie dokumentów prywatnych dołączonych do akt sprawy. Większość z została złożona w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym. Zgodnie z art. 129 § 3 k.p.c., zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego. W związku z tym dokonane przez pełnomocnika powoda poświadczenia wierności oryginałom odpisów dokumentów korzystały z domniemania zgodności treści z prawdą (art. 244 § 1 k.p.c.). Domniemanie to nie zostało przez pozwanego obalone. W związku z tym należało przyjąć, że odpisy dokumentów są zgodne z oryginałami. Dokumenty prywatne złożone w odpisach nie budziły wątpliwości co do swojej autentyczności i co do zgodności treści z prawdą, jak też nie były przez pozwanego podważane pod jakimkolwiek względem. Dlatego Sąd uznał je za w pełni godne zaufania.

Powód złożył do akt także kserokopię wezwania do zapłaty z 29 grudnia 2016 r. (k. 38). Złożenie jej stanowiło w istocie stwierdzenie faktu istnienia dokumentu o formie i treści wynikającej z kopii. Nieodniesienie się do tej kopii przez pozwanego stanowiło zaś nie wypowiedzenie się co do tego faktu, co pozwalało uznać go za przyznany, gdyż wyniki rozprawy potwierdzały go (art. 230 k.p.c.). Pozwalało to przeprowadzić dowód z wezwania, którego istnienie, treść i forma zostały przyjęte bez dowodów, tak jakby został on złożony w oryginale lub odpisie. Wiarygodność i wartość dowodowa tego dokumentu nie były kwestionowane i nie wywoływały wątpliwości Sądu.

Dowód z wydruków ze strony Poczty Polskiej SA pozwalającej na śledzenie przesyłek, które wprawdzie spełniają wymogi dokumentu (art. 77³ k.c.), ale z uwagi na brak podpisu nie można ustalić ich wystawcy, Sąd przeprowadził na podstawie art. 308 k.p.c. Dokumenty te nie rodziły żadnych wątpliwości co do prawdziwości i zgodności treści z prawdą, dlatego Sąd uznał je za w pełni godne zaufania.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie zaznaczyć należy, że pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym zajął stanowisko w sprawie, w związku z czym nie zachodziły warunki do wydania przeciw niemu wyroku zaocznego (art. 340 k.p.c.).

Powód dochodził roszczenia o zaspokojenie wierzytelności wynikającej z umowy o pożyczkę pieniężną zawartej z pozwanym 4 września 2007 r. o nr (...). Zatem dochodzone przez powoda roszczenie kreowała właśnie ta umowa. Z dokonanych w sprawie ustaleń wynikało, że powodowi na jej podstawie przysługiwało roszczenie w dochodzonej pozwym kwocie.

Pozwany w istocie nie przeciwstawił roszczeniu powoda żadnych zarzutów, które zasługiwałyby na uwzględnienie. Trudno poważnie potraktować zarzut wadliwego wyliczenia wysokości wierzytelności, skoro po pierwsze, w toku całego procesu nie został w żaden sposób skonkretyzowany a po drugie, po doręczeniu pozwanemu szczegółowego rozliczenia, przedstawiającego sposób wyliczenia wysokości wierzytelności, w ogóle się on do niego nie odniósł.

Powód nie miał obowiązku proponowania pozwanemu ugody, więc brak takiej propozycji nie miał znaczenia dla możliwości uwzględnienia powództwa. Pozwany nawet nie twierdził, że złożył wniosek o restrukturyzację zadłużenia, który powód byłby zobowiązany rozpoznać.

Na mocy pkt 14 i 15 umowy od przeterminowanego kapitału powodowi należały się odsetki podwyższone w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Ponieważ stopa lombardowa od 5 marca 2015 r. wynosi 2,5 %, wysokość tego oprocentowania to 10 % rocznie. Powód domagał się od zaległego kapitału od 15 czerwca 2017 r. odsetek ustawowych za opóźnienie. Na mocy art. 481 § 2 k.c. odsetki ustawowe za opóźnienie są równe sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych i od 1 stycznia 2016 r. wynoszą 7 %. Zatem są niższe od czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, co pozwalało na ich zasądzenie zgodnie z żądaniem pozwu.

Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Wniosek powoda o nadanie wyrokowi klauzuli natychmiastowej wykonalności nie został uzasadniony. Nie było podstaw do jego uwzględnienia w oparciu o art. 333 § 1 k.p.c. Brak uzasadnienia wniosku nie pozwalał na ocenę, czy zachodzą podstawy do zastosowania art. 333 § 2 lub 3 k.p.c. W związku z tym Sąd wniosek oddalił – pkt II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego. Na koszty te składała się opłata od pozwu 1.997 zł, opłata manipulacyjna należna w elektronicznym postępowaniu upominawczym 19,97 zł, opłata od pełnomocnictwa (17 zł - powód nie wykazał celowości ustanowienia więcej niż jednego pełnomocnika), wynagrodzenie pełnomocnika 5.400 zł. Razem koszty te wyniosły 7.433,97 zł i w takiej kwocie zostały zasądzone w pkt III wyroku.

W związku z wniesieniem przez pozwanego sprzeciwu i przekazaniem sprawy do postępowania zwykłego powstały dodatkowe koszty sądowe, których powód nie miał obowiązku uiścić, a które stanowiły różnicę między opłatą od pozwu w postępowaniu zwykłym i w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Wynosiły one 5.990 zł i na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych podlegały ściągnięciu od pozwanego – punkt IV wyroku.

SSO Marcin Garcia Fernandez